

Наша земља и народ били су пре 13 година жртве агресије НАТО пакта. Током агресије животе је изгубило више преко 3.500 наших сународника – бораца за одбрану земље, полицајаца, деце, жена и старих особа. Колико је сународника умрло од последица рањавања и употребе оружја с осиромашеним урнијумом, колико их и данас умире тешко да ће се икада утврдити. И данас сењима клањамо са најдубљим пијететом и обећањем да жртве и страдање никада нећемо заборавити.

Агресија против Србије је настављена другим средствима све до данашњих дана. Она се спроводи политичким, економским, финансијским, пропагандним и другим притисцима, уценама и манипулацијама. Њени циљеви су од разбијања Југославије, пренети на терен дробљења Србије и српског народа. Српски народ се цепа насилним исцртавањем нових граница. Ароганција, реваншизам и расизам представника појединих држава према Србији и српском народу тешко да се могу прикрити. Судаћи попонашању и изјавама амбасадора таквих држава у Београду, питање је да ли они, уопште узев, и желе да своју ароганцију прикривају. Владе појединих чланица НАТО-а притежу Србију користећи своју доминацију у Брислу, генерале у Приштини, банке у Вашингтону или Франкфурту.

Тринаест година после...

Свакоме је постало јасно да циљ такве стратегије нису били ни демократија, ни људска права, већ дробљење Југославије и Србије и драконско кажњавање целог српског народа. Пред очима света и Европе, таква стратегија одвија се данас отимањем Косова и Метохије, немилосрдним разарањем српског националног, културног и духовног идентитета српског народа.

Резолуција Савета безбедности 1244 којом се гарантује суверенитет и територијални интегритет Србије, сведена је на смоквин лист којим се покушава прикрити тактика пузећег признавања независности илегалне творевине зване „Република Косово“. Тај докуменат за сваку чланицу Уједињених нација представља највећу међународно-правну

обавезу а за Србију има трајни, историјски значај. Тај докуменат чију би целину и суштину грчевито бранила свака национална и државна влада, сведен је на тзв. „фусноту са звездицом“. У исту раван са необавезним, саветодавним мишљењем Суда правде. Парадоксално је и жалосно да се данас на резолуцију Савета безбедности чешће позивају команданти КФОР-а и разни комесари УМИК-а када ограничавају елементарна људска и демократска права Срба у Покрајини, него Влада Србије. Као да јој је лакше да се и сама придружи притисцима на своје сународнике, него да их штити правним, политичким и дипломатским средствима!

Питање статуса покрајине Косово и Метохије као суштинског проблема и суштинске теме процеса, готово, више нико не помиње. Уместо о статусу Покрајине, како је дефинисан резолуцијом Савета безбедности 1244, Београд нуди преговоре о „четири тачке“. У вези са овим треба подсетити да статус Севера Покрајине није и не може бити замена за решавање питања статуса Косова и Метохије.

Тринаест година после...

Срби на Косову и Метохији немају слободе кретања, немају извесности, сваког дана некога од њих затворе, претуку, застраше. За многе је слобода и даље – живот у круговима бодљикаве жице. Око 230.000 Срба и других неалбанаца протераних из Покрајине тероризмом и планирним етничким чишћењем, нема могућности да се слободно и безбедно врати у своје вековне домове и на своја имања. Суштински узрок томе налази се у отворено дискриминаторској политици водећих чланица НАТО-а према српском народу. Та политика је скривена иза лицемерног става западних политичара који гласи – етничко чишћење није допустиво, али може бити целисходно. Бар када је реч о деловима протераног српског народа, о чему овај пример необориво сведочи.

Успостављена је илегална међудржавна граница на месту некадашње административне линије. Тзв. „интегрисана контрола“ је цинични израз за довођење албанске полиције и царине на прелазе, и насилно претварање још једног дела српског народа националну мањину. Још један експеримент „ин виво“. Вероватно ће уследити „интегрисани цивилни сектор“ у општинама на северу Покрајине како би се у јавне службе, судство, здравство у Косовској Митровици, на пример, довели Албанци из Приштине?

Тринаест година после...

Демаскиране су многе лажи којима су се владе земаља чланица и неки унутрашњи политички фактори служили да би оправдали агресију на Србију и Црну Гору. Прва и вероватно највећа лаж била је да је проблем Косова и Метохије проблем недостатка демократије у Србији, а не албанског сепаратизма, тероризма и територија. Демократска власт и њена структура по вољи агресора, постоји више од деценије. Да ли је и како проблем Косова и Метохије решен? И друге обмане и лажи попут инсценираног Вокеровог „масакра у Рачку“, Шарпинговог „плана потковице“ и „споразума“ из Рамбујеа - су разобличене. Истина избија на површину и све ће брже.

Учинци неоколонијалистичке и расистичке политике „штапа и шаргарепе“, беспоговорне покорности Вашингтону и Берлину и једностране спољне политике видљиви су на Косову и Метохији, али и у целој Србији, у стању нације. О обманама и фазама „стандарди па статус“, „и стандарди и статус“, „статус, без стандарда“, „статусно неутрални“ Еулекс, одустајање од своје резолуције у УН и експресно прихватање диктата преко Брисла – мање више, све је познато.

Тринаест година после...

Јасно је да стратегија дробљења, слабљења и „преваспитавања“ Србије да би заволела агресоре, није завршена. Њени носиоци и извршиоци не одустају од „успешних“ метода, нити од услуга сепаратизама у будућности.

Направљена је провалија између Београда и дела српског народа на Косову и Метохији. Ускогрудошћу, странчарењем и инацијским менталитетом Србија је подељена на некакве „прву“ и „другу“. Каквог ли задовољства српских непријатеља кад њихову политику – подели па владај спроводи српска рука!

Дисконтинуитет је врхунски кредо. У његово име, историја је ревидирана, прекинута и одбачена. За греску Србије су проглашени читав 19. и 20. век. Србија је „на правом путу“ тек од октобра 2000. Од тада Београд је у облацима после-историјског, мондијалистичког раја. За једину опцију октроисано је зближавање са агресорима и удаљавање од историјских савезника и пријатеља. Да ли се сећате упозорења Арчибалда Рајса који као да данас говори – ви пријатеље ногом ћушите а непријатељима црвени тепих постављате? Или, славног Де Головог генерала Пјер-Мари Галоа,

Пише: Живадин Јовановић
недеља, 25 март 2012 16:13

најпознатијег европског хуманисте и књижевника Петера Хандека и многих других српских пријатеља!? Да ли се сећате извештаја Вилија Вимера канцелару Герхарду Шредеру од 2. маја 2000., или Дитмара Хартвига канцеларки Ангели Меркел од 26. октобра 2007? Ко ме верујете?

Тринаест година после...

Господо, вратите се резолуцији Савета безбедности 1244 и затражите да и други изврше своје међународно-правне обавезе онако како од Србије захтевају да она то чини. Народ, и онај део на Косову и Метохији и овај у унутрашњости Србије, треба слушати и у међувремену од избора до избора. Тај народ, његов положај је једина валдина оцена политике и политичара. Одлучивање јесте право и одговорност власти, али увек је ту и питање - одлучивање у чију корист? Србије, народа, останка на власти, или страних мецена који у хладовини Клуба привредника, праве коалиције и воде кадровску политику Владе? И власт је дужна да верује народу који предводи. Дволичност је нечасна, као и трговина државном територијом. „Кандидатура“ и избори нису вредности упарене са државом и националним идентитетом. „Викиликс“ није екцес, то је детаљ убрзане историје. Партнерство и сарадњу треба градити са свима. Али, треба се вратити осведоченим пријатељима и савезницима који су више него партнери. Господо, историја тек почиње, а пријатељство се чува и гради пре него што устреба.